

Príbeh
o LÁSKE, čo sa
z jednosmerky
premenila na
slepú ulicu.

Eritu
PRESS

Evelin
Červienková
LUXUSNÝ
PREŠŤAP

Takmer každá z nás mala pletky so ženatým. A všetky sme dopadli rovnako.

LUXUSNÝ PREŠLAP

ISBN 978-80-8176-109-6

Evelin
Červienková
**LUXUSNÝ
PREŠLAP**

Bratislava január 2015

Sú slová, ktoré nikdy nepovieme, sú lásky,
ktoré nikdy nezískame, sú chvíle, na ktoré
spomíname a sú priatelia, na
ktorých nezabúdame.

Nikdy.

Napriek všetkému.

Miláč, pre Teba!

Nič nemôže ublížiť viac, ako keď vás zradí dobrá kamarátka.

Tá najlepšia.

Myslíte si, že máte pri sebe anjela strážneho, na ktorého sa môžete vždy spoľahnúť a naopak, aj ona na vás, no skutočnosť je úplne iná.

Diametrálne odlišná.

Na hony honov vzdialená.

Čo môže byť horšie, ako keď vám priateľka bodne nôž do chrbta a pootáča ho v rane v smere aj proti smeru celej galaxie, ešte k tomu s úsmevom na tvári?

V dnešnej dobe je dôležité pozeráť sa okolo seba a hlavne si dávať pozor s kým sa priatelíte.

Samozrejme, nie vždy sa to dá!

Tiež sme neboli výnimkou.

Spoznali sme sa. Sadli sme si. Časom sme sa spriatelili viac, než si kto vôbec dokáže predstaviť. Začali sme spolu pracovať v jednej firme, mali sme spoločné aktivity a vždy sme sa mohli jedna o druhú oprieť.

To však bola osudná chyba.

A ja ešte aj dnes odpúšťam ľuďom len preto, lebo nechcem, aby odišli z môjho života.

Aj naďalej znášam všetky maličkosti, krivdy a bolesti, a dúfam, že sa všetko jedného dňa skončí.

Myslím si však, že namiesto toho budem musieť byť silná a skoncovať so všetkým sama. Pamätajte si zlaté pravidlo, že ak vám niekto ublíži raz, je to jeho vina, ale ak sa to stane druhýkrát, vina padá už na vás. Odstráňte zo svojho srdca a duše to, čo ich zaťažuje a vytvorte priestor pre to, čo prináša ľahkosť a nové svetlo do vašich očí.

Dajte láske každý deň novú šancu.

Lebo každý z nás prechádza svojimi vlastnými búrkami života a každá z nich je iná.

A až keď je po nej, keď prehrmí a zmizne, tak si uvedomíme, že ani nevieme ako sme ju vlastne zvládli. Možno ani nebudeme vedieť, či už naozaj skončila.

Len jednou vecou si budeme na sto percent istí.

A to, že už nikdy nebudeme tými, akými sme boli predtým, ako ničivá búrka zasiahla náš malý súkromný vesmír.

Lebo spoznáme stovky ľudí a nič to s nami nerobí. Denne sa na nás pozerajú stovky párov cudzích očí a stovky pier k nám vysielajú slová, no s nami to ani nepohne.

Luxusný prešľap

A potom odrazu spoznáme jedného človeka
a svet sa nám obráti naruby.

Totálne naruby.

Až sa sami seba odrazu pýtate, či to je vôbec
možné.

Dá sa to?

Dá sa po uši zamilovať do neznámeho človeka?

Dá sa zaspávať a v mysli si prehrávať tých pár
ukradnutých minút, ktoré ste spolu strávili?

Dá sa rozmýšľať nad spoločnou budúcnosťou
s o trinásť rokov starším mužom?

Dá sa bez výčitiek svedomia sedieť v drahom
aute a držať pevne za ruku človeka, ktorý vám
bez varovania vtrhol do vášho pokojného života
a celý ho prevrátil?

Dá sa kochať pohľadom na vysoké štíty tatran-
ských končiarov črtajúcich sa v diaľke a počúvať
tóny „vašej“ skladby, ktorá sa derie z rádia a zapl-
ňa priestor, vašu dušu, srdce?

Dá sa s úsmevom na tvári otočiť hlavu doľava
a vidieť spokojný profil šoférujúceho sebavedo-
mého muža a vejáre vrások okolo tých najkraj-
ších modrých očí, aké ste dosiaľ na človeku videli
a nemyslieť pri tom na nič?

Dá sa nechať všetko tak a utiecť?

Dá?

Dá!

Ale nie LEN TAK.

Lebo karma.

Lebo Martin Vrána.

1.

Naše prvé stretnutie a zoznámenie neboli absolútne ničím výnimočné. Žiadne motýle v bruchu, žiadna láska na prvý pohľad, žiadna šupa či iskra.

Totálne klišé, ktoré som zažila už nespočetne mnohokrát predtým i potom.

Pred ním i po ňom.

Proste len prišiel do môjho života.

Zjavil sa.

Jednoducho.

„Dobrý deň, ja som Martin Vrána,“ stisol mi v to osudné ráno pevne dlaň a pozrel hlboko do očí.

„Viktória, teší ma,“ usmiala som sa v rámci povinnej firemnej hierarchie a ďalej som sa venovala svojej práci.

„Konečne vás spoznávam osobne, doteraz som o vás len počúval samé chvály.“ Znova som sa len usmiala.

Nevedela som odpovedať. Nevedela som, čo odo mňa on, náš nový šéf, očakáva.

Ťukala som do klávesnice prstokladom všetkých desiatich a snažila sa nevšímať si ho.

Ale tá jeho vôňa bola zabijak!

Zdvihla som zrak od monitoru a stretla sa s jeho pohľadom.

Neviem ČO v ňom mal, ale totálne ma dostal. Na tvár som však nasadila profesionálnu masku a slušne sa ho spýtala, čo môžem pre neho urobiť.

„V tejto chvíli nič, len som sa prišiel osobne zoznámiť,“ vyhlásil a rozhliadol sa po mojej kancelárii.

Maličkej, čistej, útulnej a voňavej, ktorú mi prideliť pred tromi rokmi ako asistentke a vedúcej marketingového oddelenia a oddelenia pre styk s verejnosťou v našej malej firme.

Vtedy sme boli malá firma, ktorá ešte len začínala na telekomunikačnom trhu.

Prešli sme všetkými fázami, veselými aj horšími dňami, sračkami i totálnymi víťazstvami, postavili sme sa na nohy krátko po tom, ako nás takmer totálne zničil najväčší konkurent.

Poučili sme sa a kolektívne scelili, odhodlali sme sa riskovať a teraz sa nám to začalo vyplácať.

Rástli sme síce pomalým tempom, ale rástli.

Upevňovali sme si svoju pozíciu, skupovali sme menšie firmy a tým dávali najavo, že sme tu a že si na nás treba dávať pozor.

A teraz, pred pár mesiacmi, sme odkúpili umierajúcu firmu pána Martina Vránu a zabezpečili si tak znova o čosi vyššie postavenie.

A jemu peknú kôpku eur.

Teda – skôr KOPU.

Hovorila som vtedajšiemu šéfovi, že by sme mu nemali dávať. Až toľko, no nepočúval ma.

A možno aj dobre.

V opačnom prípade by teraz sám pán Vrána nestál predou mnou a neprevrätaval ma pohľadom.

Začínal mi byť poriadne nesympatický, neviem prečo a neviem čo, no niečo dosiaľ nekonkrétne mi na ňom prekážalo.

A to poriadne.

Prekážal mi on ako taký, prekážala mi jeho prítomnosť v mojom malom priestore, to, že dýchal ten istý vzduch ako ja, aj to mi prekážalo.

Že tam tak sebavedomo stál a arogantne sa usmieval, že pôsobil tak neohrozene a sebaisto, že z neho vyžarovala sila a jasný odkaz, že tu je pánom ON.

Uvedomila som si, že som práve na tohto človeka chytila alergiu.

Bytostnú.

„Nehnevajte sa, mám naozaj veľa práce,“ povedala som pevným hlasom, možno trochu ostrejšie než si daná situácia vyžadovala.

„Samozrejme. Už viem, kde vás nájdem.“

„Hocikedy, pán Vrána,“ ironicky som sa usmiala a otočila sa na kancelárskom kresle chrptom k nemu.

Keby som vtedy bola bývala vedela čo ma s týmto človekom všetko čaká, nikdy by som nepoužila slovo „hocikedy“.

Dokonca by som si s Martinom Vránom nikdy nepotykala, nepustila by som ho do svojho života, nevenovala by som mu jedinú svoju myšlienku.

No keby bolo keby...

O dva týždne sme si predsa len potykali.

Lebo mi to prišlo ako správne a vhodné. Ľahšie sa mi pracovalo, keď som si s ľuďmi, s ktorými som denne v kontakte, tykala.

Aj pokiaľ sa jednalo o šéfa.

Aj pokiaľ sa jednalo o šéfa, ktorého som nemohla vystáť.

Aj pokiaľ sa jednalo o šéfa, o ktorom už len keď sa rozprávalo, mne stúpala tlak a vyhadzovali sa mi vyrážky.

Všetko jedno.

Vtedy som pochybila prvýkrát.

„Môžeme si tykať, nie? Ja som Viky,“ natiahla som k nemu sebavedomo ruku a osľňujúco sa usmiala.

„Ehm, samozrejme. Prečo nie? Martin, ahoj,“ stisol mi dlaň vo svojej a sklonil hlavu.

„Fajn, to by sme mali,“ vyhlásila som a snažila sa nevšimáť si jeho červené líca, ktoré ma zaskočili.

Ten chlap sa červená?

Predo mnou? Pred ženou a svojou podriadenou?

Takmer som sa rozosmiala.

Bolo to zlaté, také chlapčenské, milé.

Podala som mu kôpku papierov pre ktoré si pôvodne prišiel a nechala ho bleskovo odísť.

Až som sa čudovala, že mi v kancli nevzbĺka podlaha, tak odtiaľ mydlil.

A viac sa neukázal.

Príležitosť znova sa stretnúť sme mali až o niekoľko dní, na firemnom posedení. Dvaja naši zamestnanci odchádzali do dôchodku a my sme ich takto pekne kolektívne vypevádzali.

Martin sedel za dlhým stolom medzi ostatnými a v pohári pred sebou mal hnedý alkohol s koc-kami ľadu.

Keď som vošla na terasu podniku v spoločnosti mojej najlepšej priateľky a kolegyne Janky, Martinove oči priam zahoreli.

Všimla som si to.

A nielen oči, ale aj líca mu zaliala červeň, ktorá sa mu pomaly šírila cez spánky až na čelo, rozlievala sa pomedzi kratučké prešedivené vlasy a dávala tým jasne najavo, čo sa deje.

Všetkých kolegov sme veselo pozdravili, vystískali a sadli si čo najďalej od Martina. Nemala som absolútne žiadnu chuť baviť sa s ním.

O čomkoľvek.

O komkoľvek.

„Baby, dajte si čo chcete, pite, jedzte a bavte nás!“ zakričal na nás od konca stola náš dosluhujúci šéf a pripito sa rozosmial.

„Spolahni sa,“ zakričala som mu späť a s hlavami nad jedálnym lístkom sme si s Jankou vybrali zeleninový šalát s grilovaným mäsom a každá po deci Bacardi.

S ľadom.

„Vy neviete, čo je dobré?“ okríkol nás Martin a poklepal po svojom pohárik. „Že si objednáva-te také žbrndy?“

Už to, že nás oslovil „vy“ vo mne vyvolalo obrovskú vlnu jedu.

„Každému, čo mu chutí,“ usmiala sa na neho Janka a ja som radšej pevne zaťala zuby.

Otočila som tvár k slnku, ktoré ešte svojimi poslednými zvyškami zalievalo terasu a dala sa do veselej debaty s kolegom.

Smiali sme sa, medzitým nám priniesli jedlo a Bacardi, pripili sme si a popriali odchádzajúcim kolegom pokojný dôchodok a veselo sa bavili štýlom každý s každým a o všetkom.

„To slnko je riadne nepríjemné, musím si presadnúť, lebo ma asi rozpečie,“ vyhlásil Martin úplne od veci uprostred debaty o nových technológiách v dátových prenosoch, ktoré sme riešili a začal sa predierať na druhý koniec stola.

K nám!

Sadol si rovno oproti mne a ja som do neho zabodla svoj ľadový pohľad.

„Aj ti to chutí? Vyzerá to ako mesiac staré.“

„Staré?“ zdvihla som obočie.

„No, akoby to už niekto raz požul a znova hodil na tanier. Vidiš, začína to mať plesnivé okraje,“ dobreže mi nevopchal prst rovno do taniera. „Ja by som to nejedol, podľa mňa sa

to ešte pred chvíľou váľalo v kuchyni po zemi," vyhlásil Martin a pobavil tým všetkých príseďiacich.

Okrem mňa.

Napichla som si na vidličku olivu a zúrivo ju prežúvala.

Pred Martina práve čašníčka položila tanier s kuracím mäsom v špenátovej omáčke.

„Vidím, že nie som sama gurmánka," usmiala som sa.

„Ja mám rád plesnivé jedlá," odpovedal. „Nie sú také ťažké na žalúdok."

„A očividne ani na rozum, že?"

Všetci pri stole vybuchli do smiechu a Martin znova sklonil hlavu.

Keby bol pes, dalo by sa napísať, že sklopil uši a chvost stiahol medzi nohy.

Na malú chvíľu si dal pokoj, prežúval a načúval o čom sa bavím s Jankou, no potom znova začal so svojimi nemiestnymi, občas trápnyymi poznámkami a otázkami.

Na niektoré som mu odpovedala, iné som prešla mlčaním, niektoré som prehltila s horkou slinou a na ostatné som mu odpovedala totálne arogantne a namyslene.

Dávala som ho dole, bola som drzá a útočná.

Luxusný prešľap

Obrnila som sa, postavila okolo seba pevný múr za ktorý som ho nemienila pustiť.

Po zvyšok večera sa snažil nenápadne zdržiať v mojej blízkosti, no ja som od neho bočila.

Išiel mi na nervy, vytácal ma do nepríčetnosti a keď mi ku všetkému objednal pohárik tej najdrahšej whisky akú v podniku mali, nasral ma totálne.

Myslí si chlapec, že sa z neho poskladám do kocky a budem skákať po strop len preto, že jazdí na veľkom drahom aute, má plné vrecká peňazí, značkové handry a na ruke hodiny, za cenu ktorých by som dokázala vyžiť hádam aj dva mesiace?

Omyl!

Sklonila som sa nad biliardový stôl, vypučila provokačne zadok v obtiahnutých čiernych nohaviciach jeho smerom a sústredila sa na úder, ktorý mi mohol zabezpečiť výhru nad šéfom.

Biela na čiernu.

Doprostred vpravo.

Nádych.

Fáza totálneho upokojenia.

Výdych.

A šťuch!

Biela guľa sa kotúľa, naráža do čiernej, tá sa odráža od mantinelu a letí na druhý koniec stola kde sa znova odrazí a s prehľadom sa stratí v diere.